

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. марта 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10, — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручкописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsger Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Политичко-дипломатска врдања.

У Француској радују се
на изложбу скору.
(Раденици већ су жељни
јести хлеба — — бела!)

Из Енглеске сад се чују
задовољни гласи.
(По Ирланду свуда, веле,
владају у — — склици!)

Турска ено одмара се,
сред источног чара;
(има ово, има оно,
само нема — — дуга!)

По Русији спремају се;
орујају живо;
(комшијама с лева, десна,
то се чини — — лепо!)

Аустријски Словени се,
са немштином гложе;
(хај, да нешто сви Славени,
у једаред — — сваде!)

У Угарској саборници
беше удес зао;
(мало да се још подржа,
ал' би Тиса — — авео!)

Бугари су пуни среће,
све им расте коса!
(па не виде ништа даље,
од кнежевог — — двора!)

Немачка је царевина,
силена и јака;

(али Бизмарк већ изгледа,
као стара — — стена!)

А Србија? — свануло јој;
над јој сад обилан;
Не дај, боже, да ју ивад више
стегне какав — — Христић!)

Др. Казбулбуц.

Политички преглед.

„Наш Добош“ доноси радосну вест, да поп Стева Анђелић даје народу српском 200.000 фор. на зидање гимназије. Као што видимо из извештаја саборског одбора, ова се вест у пуној мери обистинила, само са том малом разликом, што није 200.000 фор. него 70.000 фор. и што ту лепу суму поп Стева не даје народу, него је иште од њега. Иначе „Наше Добошарска“ вест стоји, и тако ћемо скоро имати веле-лепно гимназијско здање у Карловцима (ако се узме довољно новаца из народних фондова).

Но позвано је, да кад се на месту каквог старог здања хоће да зида ново, мора се најпре оно старо рушити, а богме и то рушење кошта новаца. А за тај су посао „Браћа Анђелићи“ као што треба. Кад су они остале наше автономне установе умели рушити, знали би рушити и гимназију (само кад би могли), и тако би на рушевинама стојала она табла, о којој „Наш Добошар“ сања, на којој би писало „Браћа Анђелићи своје народу“.

* * *
Чујемо да се чине преговори с рим-папом, да се у календаре још један дан утутне, почем сви дани већ испуњени свецима, а треба још једном свецу и чудотворцу да се одреди достојно и праведно место. „Наш Добошар“ прича у животопису Германа Анђелића, како је он био прави чудотво-

рад (јуда је до душе чинио доста!) и силне је болеснике излечио врхом своје мантије и ципеле, тако, да су слепи одмах почели ићи (кад их је ко водио); а роми су прогледали, глуви су одмах добили свој апетит натраг (а не на благодарјански ручак), неми су ипак прочули (да нема више зубобоље, — јер ју је др. Ранмир касирао,) а грозни су се умирили (јер им је у тестаменту оставио масну мировину). — То вам је био други др. Ајзенбарт.

Свете Бене, што су биле искупљене око „Српског Бедника“, и то оне праве шајкашке Бене, задремале су и тако им је и (ј)орган њихов, који је до сада покривао њихов лајб, те дакле њихов лајб-журнал (да не рекнем што друго) био, уснуо је такођер своом вечним. Но *de mortuis nihil nisi* Бене! — Ајао, буцо, ко ће од сад краве чувати! уздишу чланови српског клуба, као она говедарева удовица, кад је видила за вратима буцу свога покрјног мужа. Тако и они кад виде сада да им нема „Српског Бедника“ (ал су бар барону остали 24.000 фор. тамо негде у папирској фабрици и паладиној штампарији), сад ће и они уздисати: Ајао, Беднице, ко ће од сад ба нове слободњаке бранити!

У Будимпешти мора бити да има много сватова, кад се толики крваљи приказују. Тиси вичу са свију страна кес: куме!, а то му вичу његови мамелуци, навикнути још од избора да Тиса баца новце на све стране, баш као оно кум у сватовима. Само је г. А. Стојачковић и његов стари сват Фелгер, иначе крвопроливајући касалин бацао крајцаре у коприве те су деца грабила, а он је уграбио немешаг.

Из Карловаца јављају да је г. Ем. пл. Радић постао

ПОДЛИСТАК.

Две-три о „погрешкама.“

Нисам духовник па да вам говорим о вашим и нашим погрешкама, јер кад би хтео повести реч о тој врсти „несавршености људске,“ морао би се пре свега дуго и дуго при *мојој особи* позабавити, а то — не радо чиним... Ја ћу да вам рекнем коју о „погрешкама,“ које се данас опажају у сваком — листу т. ј. о *штампарским погрешкама*, које некада *смешне*, а некада боме бивају и *страшне*... Ко није већ толико пута узвикнуо при читању каквих новина: а, та-то је права бесмислица! Тај дописник не зна ни један једини став написати, а овамо иде у — књижевнике!...

А кад зрело размисли, а он увиди, да ту погрешку није створио писац, него г. слагач, — а, г. коректор је истој благохотно кроз прсте гледао, т. ј. није ју исправио, јер — дешава се, да ју *није ни читао*!... Читаве књиге дале би се написати о овој теми, али ја ћу да наведем само неколико примера, па ћете се уверити; да штампарских погрешака има и таквих, да би се могао изродити велики спор између писца и дотичне о-

дирек тором богословије, и по томе се нагађа, да ће се богословија скоро рушити (да се нова зида?). Он је уједно постао и крушедолски намесник, и тако сал може да бира, хоће ли из крушедола надгледати богословију у Карловцима, ил је боље да из Карловаца мотри, шта раде калуђерска братија у Крушедолу. Свакако су та два звања компатибл (или бар не може рећи да су инкомпатибл: плата ректорска и праходи крушедолеки).

Овде је заопацало кишовито и ветровито време, те је велика хладноћа — никад сунца да згреје. Сад верујемо и ми, да је сунце 20 милијона миља делеко. Ал' ништа, само кад је Тиса близу и кад пас Павловићев „Добш“ греје и весили!

Телеграми уредништу „Старлалог“

(стижу редовно, кад год их ко пошаље).

Београд. Напредњачка странка се најживље организира. Јуче су три амалије и један шегрт били у подужој аудијенцији код — Пере Тодоровића. Радикали се услед овог покрета „весма“ смутеше.

Софија. Кобург писао пре неки дан матери Клементини: „Драга мамице! Ако ти мени не дођеш овамо на ускрс (разуме се с пуним џеповима), ево мене тамо на — велики четвртак!“

Будим Пешта. Мориц Паја уверава своје новосадске бираче, да би он из свег срца говорио и заступао интересе народне, ал' несме да иде у сабор, пошто он, као мирољубив човек, није љубитељ гунгуле.

Београд. Митрополит Мраша уверава и храбри своје „содружество“, да ће он на сигурно остати на митрополитској столици макар што се Михајло враћа,

писане особе. — На срећу, па се такви „спорови“ врло брзо решавају, јер обично доидући број дотичног листа носи извинење, носи — поправку...

У једном листу читао сам, како је из манастира П утекла — *Роза*. Молим то није мала шала! Оцу намеснику узаврела крв као у неког 17-годишњег момчића!...

Зар из *његовог* манастира? ... Па... *Роза*?! Та то не сме бити! То је — — — — —

Сутра дан дође исправка... Та *Роза* претворила се у „*козу*,“ која је збиља из манастирске авлије, утекла...

Једаред сам читао ово: „Владај се побожно, *иа крди*, ако мислиш своје добру.“ Разуме се, да је требало стајати „*иак ради*.“

О једном великодостојнику, који је заменио ово земаљско царство са царством — ским (:) писало се, да је једном *приликом*, кад му се велике *не* — *прилике* догодиле, узвикнуо: *о, неммо народе!*“ а г.г. слагач и коректор пропустише погрешку која је гласила: „*онеммо народе!*“ Сад ко ће знати, је ли та погрешка била „*вољнаја*“ или „*не вољнаја*?!“

Другом приликом стајало је: „Н. Н. је на сабору, неколицину чланова опозиције својски *изгрлио*“ ... Сутра дан је дошла исправка да у тој седници од силне *грдње* није могло ни спомена бити о „*грлењу*.“

јер, како је он обавештен, овај долази за — патријарха.

Нови Сад. Стеван Павловић, кад је прочитао како „хипотизмом“ у најновије доба може од макар каквог мамлаза да постане „геније“, — кажу да се јако обрадовао.

Карловци. Овде „нико живи“ не може да се досети, кога то сремског поглавара тако распињу бриге о Пашићевом раду, бавлењу и путовању.

Прима и уред ставља **Павел.**

Бира. У Београду представљаће се у позоришту скоро нов комад.

Спира. Како се зове?

Бира. Зове се „Протекција“.

Спира. Е, то ми је баш мило, што ће се протекција изиграти, пак ће се сада зва-

нија давати само по правди и по заслуги.

Бира. Само ако и улоге у томе комаду буду подељене глумцима по правди а не по протекцији; као што уме у српским позорштима каткад да буде.

П у с л и ц е.

⊙. О новој промени у нашем министарству за сада још не можемо казати ни да је добра, ни да је прилична, већ само да је трилична.

⊠. Нови министар финансије зове нам се Ве-

О калуђеру Пахомију, (са атонске горе) јавило се: „да је жељан да види коју „секу“, а оно сиромаштво калуђер уздишући помишљао на море и „реку!“

На једном месту стајало је: „у данашњој министарској седници много се већало о неким великим „лошима“ — а међу тим господа министри требали неке опет нове „лошове.“

За господина Хуљка Бекријашевића рекоше једаред новине, да он волије „кеца“ него свеца, а требало се казати, да је он љубитељ дивљачи, па радо једе „зеца.“

Али што су тек фрајла Мицику накаррадили!! Молим вас лепо, кажу: „у фрајла Мицике срце је као „шатра“;“ — а зна се да је фрајла Мицика врло заљубљена, па јој срце гори као „вашра.“ Сад да се фрајла Мицика не једи.

Хтели једаред да јавно похвале „молера“ Јелесију, па лепо наштампаше: „Ал што нам Јелесија уме да „лаже“ (у место: „маже.“)

Ћи Ракили подметнули, да она жели да јој њен драги муж Граја буде што пре „мртв“, а овамо га она са сузним очима испратила у Маријенбад, — желећи да само мало омршави.

За господина Миту Шарала донели су: како он своју жену дан у дан „вара“, а човек се само мало споречка са женом, па је сваки дан помало кара.“

керле. (Само да не буде слик на то презиме: Ојекерле!)

⊠. У бечком држ. сабору излауо се један Немац и назвао је Аустрију „Hôtel Austria“, где Немци само привремено станују док се са Немачком не сплету. Сад је устала у сабору огромна већина, да томе брзоплету уста запуше, — ал бадава, он је већ рекао.

⊠. Даклем ни румунски краљ Карол не може више уз воду да плива. Окренуо је државни брод, не куд хоће, него куд мора. На катарци лепршаће се застава самосталности румунске; а да то буде у корист земљи и народу удесиће већ Катарција.

⊠. Нов председник министарства румунског зове се по имену Ласкар, но бечки новинари ипак сумњају, да ће ласкати сваком њиховом закерању.

⊠. Још можемо скоро дочекати да ће балканско по дуострво постати сасвим острво, у које неће моћи *mir nichts dir nichts* долазити упливи и упљиви ничији, ако се не слаже са интересом народа.

⊠. Ал Кобургу канда неће помоћи ни нова катарка и какав стари катарција.

⊠. Рохонци се извињава што је у сабору из револвера пуцао. Па нам прича да је он већ једаред и Тису хтео да убије. Још ће сад пасти кривица на

„Госпођа бароница лепа је жена, само да није тако „пупава!“ — Молим вас! а то се тичало данашње фризури, па неком било ваљда криво, што је госпођа бароница „чулава.“

О једном војсковођи рекоше, да је одавна заслужио „оличје“ (место „одличје“), па се као чуде, да још нема „раковски“ крст.

За доктора Никифора веле; да је он већ многог сиротана „саранио“, (место: „наранио.“)

Једну велику бању назваше једаред: „светско криатило“, па се управа до зла бога жестила на такав „виц“

Ћаци се једном покошкали између себе, те и полиција имала са њима посла. — Ето ти белешке у полицијском гласнику: Ноћас су неки ыаци правили *сарму* (ларму), те их је полиција морала *појести* (повести) с оне стране *краве* (браве.)

Позоришна објава јавља: „нов комад: „*Оисело и Дездемона!*“

Крчмар Раја јавља својим пријатељима, да ће точити „*илаго*“ вино, и да има јаку, чисту „*мому*“ (шому), а да је „*иослага*“ у њега брза и „*течна*“.

За свештеника Н. рекоше новине: е, да он није толико „*кадио*“, неби још добио црвен појас. Требало је истаћи „*рад*“ против, па ето изашао одатле „*кад*.“

Србе, јер су они придонели, да се такав славан по-
славник изабера у турск. Бечеју.

џ. Дунав се излио, и кукавно село Овча, сно грца
у бари. Зло су јој наслутили кумови кад су је лане
прекрстили и назвали је Барањош.

§. У Београду излазиће нов сатиричан лист „Бич“.
Ух ала би имао шибати да је малко раније саплетен.

Ж. Боже, боже, како се времена мењају. Сад су
тако лепа и ветрови, који из Србије долазе („Ве-
тар“, тако се зове нова приповетка од др. Л. К. Ла-
заревиха, коју и неглеђуш смемо похвалити.

Ω. У Њујорку биће скоро изложба ружних жена.
Најружнија добиће награду, и задржаће ду је у Аме-
рици да плаши чворке. Томе се радују многи супрузи
из разних крајева света. (Хвала богу што ми Срби
немамо ружних жена!)

Нешто из Сарајева.

Читамо у „Сарајевском Листу“, да се сарајев-
ско „Мушко пјевачко друштво“ обновило, и
то овако:

Председник је: г. *К. Херман*.
Зборовођа: г. *Ј. пл. Венцаш*.
Тајник: г. *Кл. Хаши*.
Благајник: г. *К. Рахер*.
Заступник зборовође: г. *Т. Фалга*.

О лаћману Вићи казаше: има толико смелости, да
се његовој „*фуражи*“ (куражи) свако диви! То вам је
прави „*јунак*!“ (јунак) Тај се тако лако не „*враши*!“ (плаши.)

У једном роману читао сам: Анђелу! Ти си моја
врећа! (срећа) Ти си моја *слава*! (слава) Ти мој *чај*!
(рај) Извесно, да су ове погрешке хотимично начињене,
да убију вредност једног Ромеа.“

И тако вам те врашке *штампарске погрешке* начине
кад год читава збрку, те ми више пута дође у намет, да
ту неће увек бити *нехотичне* погрешке, него ће ваљда
бити у руфету“ г. г. слагача и великих „*вицмастера*“, па
не могу да пропусте какву zgodну прилику а да на конту
кукавног писца, не покажу свој „*виц*.“

Било како му драго, ја се ево ограђујем свечано
противу сваке врсте *штампарских погрешака*, те чиним
штовану читалачку публику пажљивом, да што год јој се
у моме писању *исбуде допало*, то све нека баца у криви-
цу г. г. *слагача и ко ектора*; а ако би јој се по нешто
допало, па ма то било пуно натучено штампарских гре-
шака, то нека изволи мени у рабош уписати. . . .

(Сад ме је само страх, да врашки г. слагач цео овај
став не — прекрене, па ето кубуре!)

Др. Казбулбуц.

Архивар: г. *Р. Теншерт*.

Одборници: *Е. Теифер*; г. *Ј. Шеф*; г. др. *Е. Кетнер*;
г. *Хофмајер*; г. *В. Индра*; г. *М. Црнадак*.
Одборници замјеници: г. *Фр. Чофа*; г. *Фр. Ра-
хер*; г. *М. Д. Бабић*; г. *А. Лемари*.

Ревизори: г. *Ј. Томашек*; г. *Ј. Премров*; г. *Ј. Бекер*
и г. *Ј. Лешнер*.

То су све лена и красна, туђинском уху врло
милозвучна имена. Али, по горњој листи судећи,
Срба у Сарајеву или је скоро сисвим понестало, или
су нешто промукли, или им у опште није до пјевања.

Е па шта ћемо. Нека бар пјевају они, којима је
до пјевања

Генеза једне речи.

Знате л' по што ј' чоха била
У времена стара?
И Чивут' ју продавао
Аршин по сто пара.

За успомен старе
Јефтиноће ове
Маџар још и данас
Чоху: „*po-sztó*“ зове.

Р.

Шегра Јоја. Мој мај-
стор радо чита и слу-
ша новине, па нам по-
сле код куће приповеда
шта је чуо и читао. Ја
дешто разумем, а дешто
не разумем, ал га ипак
радо слушам.

Шегра Стоја. Исто
тако ради и мој мај-
стор. Па знаш шта: Ми
ћемо се од сада чешће

састајати, па ти ћеш мени причати шта си од твог
мајстора чуо, а ја ћу теби што сам чуо од мога. Што
ја не разумем, можда ћеш ти мени растумачити, а
што ти не разумеш можда ћу разумети.

Шегра Јоја. Е па гилт! Ал данас нећемо поче-
ти, јер ето звони подне, па ми могу тањир изврнути,
а ја сам данас гладан као курјак.

'Нако, „испод жита.“

Буланжера траже свуда;

Њега ниједе нема, —

Богиња се правде буди,

из свог дугог дрема. . . .

Камо ли се јунак део?

куда ли се скита?? . . . .

Он је, молим, тамо негде,

тамо, „*испод жита!*“ . . . .

Чика Мата дође кући,

јуче изненада,

дочека га још на врати,
супружница млада . . .
Па му неда ни у собу . . .
све га нешто пита . . .
(А ко оно с *друге* стране,
макну „исход *жита*“?!..)

Кобургу се приближав'о,
имен-дан му светли,
али пре но огласише
ову зору, — петли,
одмаче се кнез Бугарски,
па у *Пловдив* хита . . . .
није бег'о, само оч'о,
'нако „исход *жита*!“

Прегледа ли касу неку,
а у њој ни наре,
Старешина мршти чело,
а нос оштро таре.
Де је касир? . . Што га нема? . .
Љутит сада пита —
Он је мало у „шпациру“,
'нако „исход *жита*!“

Др. Назбулбуц.

Досетљив латов,

У Селу Стап . . . у Бачкој, био је један латов, по имену Максим, дакле, дали су му једаред једног роба, да из сеоске куће у варош одирати и вармеђи га преда; — исти му роб случајно побеже, и није га могло да стигне; шта ће сад сиром Максим, не остаје му ништа друго, нег оде натраг у сеоску кућу, и рече госп. бирову: дајте ми господине другог роба да пратим, тај ми је већ утеко.

В. Т. Сомборац.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Ил је то махна у органима говорним, ил је зла навика, ил је неко ачење, еле доста тога, наша Милица многе речи тако изврне, да се једва сетимо шта је хтела рећи.

Једаред, кад се са матером својом вратила из винограда, где су пробавили неколико дана, запштам је ја: „Шта си донела из винограда?“

„Донела сам трењаша.“

„А ко их је набрао?“

„Набрао их винлицир.“

„А шта сте ручали?“

„Ручали смо пукуса.“

„А где сте спавали?“

„Спавали смо у кобили.“

Р. . . . .

Ја. Колико имаш јабука, Ђоко?

Ђока. Имам само једну

Ја. А кад би ја теби дао још једну, колико би имао онда?

Ђока. Онда би имао две. (А за тим брзо наста-ви). А кад би ми ти дао још две, онда би имао, три; — толико има и Тоша.

Р. . . . .

Ја. Бојиш ли се ти, Ленка оног прута, знаш оног што висе у другој соби поред огледала?

Ленка. Не бојим га се.

Ја. А за што га се не бојиш?

Ленка. Сакрила сам га.

О—ћ.

Запита ме мала Ленка: Је л' те, чико, колико је сати?

„Не знам, Ленка“, одговорим ја, — „мој сат не иде.“

Мало за тим запита ме Ленка: Је л' те, чико, иде ли ваш календар?

Смешно ми беше то питање и ја заисках, да ми каже, за што ме је то питала.

Ленка. Па хтела сам од вас да чујем кад ће бити ускрс.

О—ћ.

„Перо, Перо, на тебе ми је жао. Јуче си на пијаци прошао поред мене, па ми се ниси јавио. Је ли то поштено?“

„Пера. Молим, господине, опростите. Да сам вас видио, ја би био поштен.“

Милош К.

Ожалашћени муж

(Карло Кишфалуди.)

У Сатмару чарда једна стоји,
која многе госте увек броји;
Ту вам лепа бирташица Реза,
многог госта чаром лица веза,
коса јој је као ноћца црна,
а хитра је као горска срна,
очи има као звезде јасне,
а усне јој јагодице красне,
само штета што те дивне ствари
језик дуги може да поквари.
Ларма, вика, и повање силно,
кваре врло лишце јој умилно;
куд се крене, ништ' јој није право,
угодит јој не мож' ни сам ђаво,
Час јој ово, час јој оно криво,
језик не зна, *кад* је одпочиво.

Једног дана дрекнуше Маџари:

„*долазе Татари!*“ . . . .

Народ бега на све божје стране,
сви се брину како да се бране;
само Реза, она страха нема,
на свађу је она увек спремна;
Па *човека* што ће да се боји?

Још ће она капу му да кроји . .
У том један дивљи татар стигне,
на коњицу дође мало ближе,
а очима да прогута ж ну,
'нако дивну, белу и румену.
У једаред за руку је зграби.
(Татари вам нису боме слаби)

па је нагло подиже до себе,
а парип му ево струже, . . . гребе! . . .
Пуно снуздан Резин муж заоста,
који ево сад удовцем поста . . .
Гледа тамо за Татар-вitezом,
који оде са његовом Резом . . .
Сад уздану, тешко, из дубине:
„јадни татарине!!!“

Др. Казбулбуц.

Насели с вицеом.

Један реф. свештеник који је сироман био и због тога био је најчешћи гост у манастиру. После ручка обично би се с њиме шалили и он би их све насађивао. — Оде он једном у Беч на двор. Једно јутро стајали су на крају ходника и разговарали су се. Један од њих спази истога свештеника и рече: ево иде гост овамо, ајде да се нашалимо мало с' њиме.

Тако и учине. Чим је дошао до њих, први му рече:
— Добро јутро оче Адаме!

А други:

Добро јутро оче Ноје!

А трећи:

Добро јутро оче Авраме!

Да бог да! — одговори им поп. Него патери моји, ви сте у забуни, јер ја није сам Адам, нити Ноје, нити Аврам него Ижаул, који тражи три изгубљена магарца, свога оца. И где нашао сам их! — одговори, показујући на сву тројицу.

Ј. Воцин-Мањин.

Не може „ниже“.

Код мајстор Косте ципелара, има једно шегрче, које мора бити да спада у род они извикани и далеко познати „Schusterbub'a“ бечко-пештанско-берлинских и иних“ великих вароши! . . . Не верујем, да би се и један великоварошки „Schusterbub“ могао повући клипка са овим обећаковићем, што се „хунцутарије“ и „вицева“ тиче . . . Тај не учи само ципеларски занат код мајстор Косте, него канда хоће, да му баш преотме и занат „вицловања“, који је мајстор Коста збиља из темеља проучио! . . .

Ономад ми донесе овај деран неколико пари ципела на „пробу“. — Изабрах једне, и упитах за цену. — „Седам“ вели мала хуља.

„Каквих седам?“ повиках ја, — „та у Бечу могу добити за пет.“

Он се само насмеја. — „А пут тамо и натраг?“ вели

„Даћу ти шест, то је доста, и ти мораш ниже спустити, ако хоћеш за пазаримо.“

„На моју шегртску чест не могу ниже. Ето видите и сами“ — рече мали угурсуз, и — спусти ципеле на њашо! . . .

Насмејах се, и платих хули малој онако како је он хтео, али му рекох, да ћу га тужити, мајстору, што се са муштеријама не уме да погађа.

„Изволите“, — рече он при полазу, — „али слабо ће те се ухасити, јер мој мајстор није ни мало од мене утекао; шта више ја сам од њега већ двапут утекао, али ме ђаво опет натраг довуче!“

Завитла оним ципелама око главе, салутира левом руком, па окрену се на пети, и са једним враголанским: „кошмадрине“ — оде звиждукајући сокаком. — *Прави великоварошки „шустерауб“.* . . .

Др. Казбулбуц.

Шарени Шљунци.

За „Стармали“ пише и прикуња 5-ко у Вршцу.

Када се у Вршцу представљао комад „Буњевка“ рећи ће после претставе једна госпа мужу: „Но кад би ја овај комад јошт једаред гледала, ја би умрла од смеја.“ Па добро у петак по ново дају тај комад, а ја ћу се пожурити да на време карте извадим само ти да одржиш реч.

*

Чудновато је то да се неда замислити, рећи ће ово дана наш врло познат шаливчина Андреја Гигић де Муриш. — Од Вршца до Панчева су шест сати, од Панчева до Вршца такођер шест сати, од Ускреса до Духова су шест недеља, а од Духова до Ускреса је хој, хој, много више.

*

Каквога сте ви занимања запитаће неко неког,

Ја сам фабрикант сирћета.

Ох! и то вам је кисела заслуга.

*

О, што мој брат добар слух има, то је за приповест, тај ће вам чак у трећој соби чути када се сипа вино из једног суда у други, шта више може вам рећи дал је бело, ил црно вино.

*

Бирташице! одкуд ова бубица овде у супи?

То вас немогу служити, да л' је умилела, или је улетела.

*

На овдашњој пијаци састаше се неколико момака избиштана са својим окружним лекаром; но шта је момци, шта радите, да л' се спремате за заветину вашу. Спремамо се, господине, изволите нам и ви доћи, а ми ћемо се већ побринути да и ви што заслужите том приликом.

*

Прић Совра дош'о у апатеку на иште „фластера“, апатекар га запита: На што фластер? Та не питајте на што, сутра је код нас заветина, па нека се нађе у приправности.

*

Учитељ запита једног ђака, сина крчмарева: кажи ти мени, Славко, кад би ја на пример дошао у крчму код твог оца, па би попијо по литре вина, то су 12 новч. појео би 2 земичке 4 новч., па онда ми се прокте јошт једна чаша вина 7 новч. — колико би свега новаца морао твој оцу дати? Ђак: О господине, та нашто толиког рачунања, изволите ви само доћи, мој отац неће од вас ништа захтевати.

*

Ја не могу на тебе да се начудим Ђиро, да ти увек при лепом времену кишобран носиш? Ђира: О, Стево та кад киша пада мој га отац носи, те зато ја не добијем онда прилике.

*

Једна влахиња има болесну ћерку, која се ово дана зажелела јагода, а мајка ће на то рећи: О, боже, не дај јој умрети бар док не досну јагоде.

Бака у мраку.

Седела је једна бака
У своје буџаку;
Није хтела палит' свећу, —
Седела ј' у мраку.

А у другој соби чули
Како бака штуча, —
Један другом дошапнули:
„Ракију шијуца.“

Издирало

Порука „Стармалом.“

Седео сам у ходнику и читао „Стармали“. Ступи и Цига у ходник, који је имао нешто посла са мојим бабом, и кад ме сназио где читам, запита ме:

— Млади господару, шта пише у тим новинама, оћел' бити рата? —

— О рату овде не пише ништа, овде има највише о вама циганима, и то читам — одговорим му ја.

— О нама? Па зар се и за нас ко стара зар и о нама повине пишу? — А ко пише те новине? — запита ме цига.

Један у Бечу — одговорим му ја.

— Чак у Бечу знаду за нас! Па лишите том господару што пише те новине, нек поздравим мога Зурку, и он је у Бечу солдат, и нек е за њега стара ми смо хвала Богу сви здрави!

Ј. Воцин-Маџин.

Комплименат.

Кад је ф.-паша био у Берлину, радо је похађао и балове. Он је увек имао најфинијих бомбона, па их је давао берлинским дамама. Као справедљив човек мерио је своје дариће једнаком мером, колико једној толико другој. Али ипак једаред једној госпођи дале двапут толико, колико је дао другима. Ова госпођа сматрала је то као неко ванредно одличје, и баш се поносила тиме, па да јој се сујета још већма задовољи, запита, преко тумача, зашто је млади паша њој дао више бомбона него другима. Тумач запита пашу и овај му одговори нешто турским језиком. И тумач мораде, по дужности својој одликованој госпођи разјаснити што јој није било јасно; — а то је гласило овако: Господин паша вама за то даје бомбона двапут толико колико другима, што је опазио да су ваша уста двапут толика колико у других госпођа.

Тужио се А. на Б., да му овај многе позајмљене књиге не враћа натраг. „Томе се ја нечудим, одговори Б., јер је много лакше књиге задржати, него оно, што је у њима.“

Неки крадљивац буде пред своју смрт запитан, шта мисли о будућем свету? „Ништа много,“ одговори овај, „јер почим тамо нико ништа са собом не носи, то ћу ја онде имати мало посла.“

А. Кажи ми, Панто, каква је разлика између двојека и твог сина лаћмава.

Б. Незнам.

А. Ево да ти кажем Двојек је био дваред у ватри а твој лаћман ни једаред.

Из крчме.

Свакидашњи гост. Одите да вам платим.

Крчмар. Имали сте пилећи наприкаш: 30 новчића две чаше пива: 12 новчића, по литре вина 15 новчића, лебац 2 новч., свега: 49 новчића. Али да, збиља, од си-ноћ је остало још пет чаша пива.

Гост. То проспите, Мора да је досад већ и укисело.

Завера фрајле Каролине

Ово је већ шести, који је обећавао, да ће ме узети за жену, — па ето и тај ме сад изневерио. Но чекај се, проклету мушки роде, доћи ће и мој сућеник, — ал онда не била која сам, ако му се грозно не осветим.

Молиће Бога.

Разговарали се старији о свачему, па и о суседу Јанку, који је јуче преминуо.

— Тако је то, — рече домаћин. Сваки човек мора умрети.

— А зар баш мора сваки човек умрети? запита мали Гојко, који је тај разговор слушао.

Отац. Мора, да богме да мора.

Гојко. А кад мора човек умрети?

Отац. Кад остари.

Гојко (мисли се, па онда заглеси.) Ја ћу мољити Бога, да никад не остарим.

Код сајџије.

Н. Кажите ми, молим вас, али искрено, који су сати најпоузданији, који се најмање кваре, — а опет да нису скупи.

Сајџија. Ако хоћете да вам истину кажем, најпоузданији сати, који се најмање кваре, а нису скупи, то су сунчани сати.

Н. Па молим вас, дајте ми један црпи сунчани сат.

Материн савет.

„Кћери моја“, буди увек на опрезу са собарицама. Често питај свог мужа, је л' задовољан са собарицом. Ако каже да јесге, — не трпи је дуго у кући. Ако пак каже да му није по вољи, — онда је сместа отерај; јер онда је извесно у њу потајно заљубљен

Нове музикалије.

Свет ће читат песме моје, песма Змај-Јована Јовановића, за певање уз пратњу гласовира сложено од Х. Дубека, коровође срп. читаоничког друштва Новосадског. — Посвећено господину др. Лази Станојевићу, председнику српске православне цркв. општине новосадске, друштва за срп. нар позориште, и управитељу српских нар. новосадских основних школа. Издање српске књижаре Браће М. Поповића у Новоме Саду 1889. Цена 80 новч.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укорићена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изз Часослова оупражненіе вк чтеніи церковныхъ книгъ вк оупотреленію вк нар. оучианицахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде податак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 н.
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 "
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "

Наставни план за срп. нар. учитеље 20 н.
Нове метарске мере . . . . . 10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

О Г Л А С И.

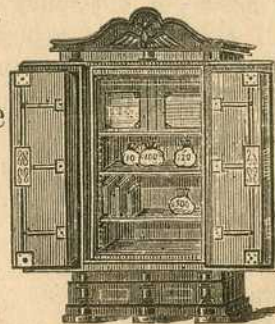
КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

32—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашилање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 2—20